

A M A N D A J O Y

VORÖS VIADALS

Dream
válogatás

Két nővér vív halálos küzdelmet a trónért ebben a lebilincselő és akciódús könyvben, melynek mágikus világát az észak-afrikai ősi mítoszok ihlették.

A tizenhat éves Eva igazi hercegnő, aki a vér és a velő mágiájával született – egy sötét és borzalmas hatalommal, amely sok generáció óta nem bukkant fel Myre színpompás, de már darabjaira hullott országában. Utolsó használója Raina királynő volt, aki nyolc generációval korábban megdöntötte az őslakosok uralmát, és aki több ezer életet oltott ki, köztük saját nővérét is. Raina sötét árnyékában élve Evára halálig tartó összecsapás vár nővére, Isa ellen, ha meg akarja kaparintani az Elefántcsont Trónt – mivel Myre királynők uralta birodalmában csakis a legerősebb és legkönyörtelenebb uralkodók maradhatnak életben.

© Giana Dorsey

AMANDA JOY családjában mindenki szereti a könyveket. A Narnia krónikái ébresztette fel benne a rajongást a fantasykönyvek iránt, mely később arra inspirálta, hogy saját világokat alkosson. Már gyerekkorában tudta, hogy író akar lenni. A Missouri Egyetemen irodalmat és pszichológiát tanult, majd szépírásból szerzett diplomát New Yorkban. Jelenleg Chicagóban él, idejét szereti kávéházakban tölteni, vagy egyszerűen csak csatangol a városban a kutyájával.

Tudj meg többet a könyvről:

www.amandajoywrites.com

www.facebook.com/DreamValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Ez a fantasy olyan gyönyörűen lett megálmodva, hogy azonnal elvesztem a világában. Titkok, mágia, hatalom és a múlt homályos történetei veszik körül a főszereplőt, Evát, akinek sírig tartó küzdelembe kell bocsátkoznia a nővérével, hogy ő lehessen az, aki végül megörökli anyjuk trónját.” **Amazon**

„Sodró lendületű mágikus történet, tele mitikus lényekkel, ősi tradíciókkal, testvérharcokkal, politikai intrikákkal és egy lenyűgöző stílusban megalkotott világgal. Ez a könyv egy káprázatos és mesterien megírt kaland.”

School Library Journal

„Az olvasót magával ragadó, mitológiai elemekre épülő mű ügyesen használja fel a való világban létező előítéleteket, hogy így hozzon létre egy részletgazdag mesevilágot.” **Publishers Weekly**

„Amanda Joy bemutatkozó regényében megtalálható minden olyan tényező, ami egy igazán jó fantasyhoz szükséges: ügyesen megalkotott világ, rendkívüli háttértörténet, lassan bimbózó románc – amitől minden biztonnyal elalélnak majd az olvasók –, magával ragadó politikai ármánykodás és mozifilmeket megszegező akciójelenetek.”

Booklist

Dream
válogatás

A M A N D A J O Y

VÖRÖS VIADALS

— részlet —

Akhimar

Dracol

SZÖKE-TENGER

SHER N'CAI
REZERVÁTUM

ASRODEI

EZÜST-TENGER

KYR

VASHITA

OUDO

TIER

A Mysando-szigetek

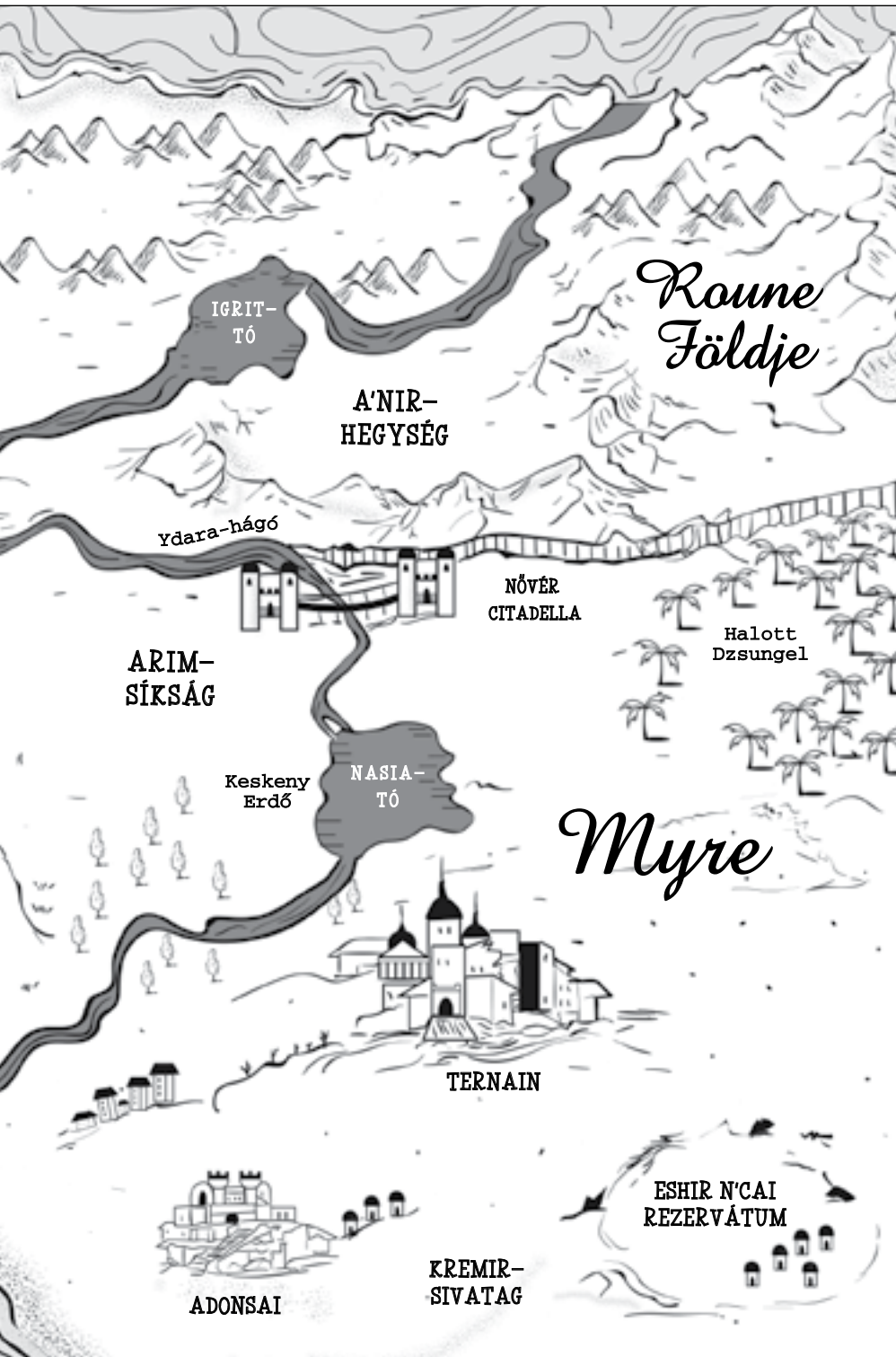
MATESH

ONDINE

NAFI

Roune Földje

A'NIR-
HEGYSÉG

y dara-hágó

NÖVÉR
CITADELLA

Halott
Dzsungel

ARIM-
SÍKSÁG

Keskeny
Erdő

NASIA-
TÓ

Myre

TERNAIN

ADONSAI

KREMIR-
SIVATAG

ESHIR N'CAI
REZERVÁTUM

→> PROLÓGUS <<←

A felfedés

ASIM MÉG SOSEM hallott olyan Felfedő bűbájról, ami ilyen sokáig tartott volna.

Az aznapi már a tizedik reggel volt, hogy hajnalhasadtakor a bűbájtérhez járult, hogy begyűjtse az ajtó alatt kicsúsztatott papírost. Az eddig még minden nap üres volt, ami azt jelentette, hogy Boszorkánymester testvérei még képtelenek voltak meghatározni, hogy miféle mágia is rejlik a Hercegnőben. Minden egyes nap, miután szembesült a hírek teljes hiányával, Asim felbaktatott a Templom tetejére, kék füstfelhőt engedett az égbe, ezzel üzenve a városnak.

A Felfedő bűbájok – amiket Boszorkánymesterek hajtottak végre, hogy megnevezzék az újszülött embergyermekben rejtőzködő mágiát – általában nem jártak ekkora felhajtással. De Myre-ben nem volt semmi, amit akkora figyelemmel kísértek volna, mint egy Hercegnő születését és azt követően a gyermek mágiájának felfedését.

Asim végigsétált a Templom homályba burkolózó folyosóin. A köpenyes Boszorkánymesterek komoran biccentettek neki, ahogy elhaladt mellettük. Tudták, hogy mi a feladata. Asim kíváncsi lett volna rá, hogy vajon titkon ők is visszatartották-e a lélegzetüket, pont úgy, ahogy ő maga is tette.

Ma minden bizonnyal egy fekete tintával áthúzott papírost talál majd, a Hercegnő halálát jelezve. Minden öt napnál tovább tartó Felfedő bűbáj veszélyes volt, de amint a bűbáj kezdetét vette, nem lehetett megtörni. Tíz nap után szinte már alig volt esély a túlélésre.

Asim befordult az utolsó sarkon, majd megtorpant. A bűbájerem dupla bronzajtaja tárva-nyitva állt, a folyosón pedig öt Boszorkánymester gyülekezett. Egyikőjük egy apró, kócos hajú, ordító, pipacsszín takaróba pólyált kis lényt tartott – a Hercegnőt.

Áhítatosan mormolták a gyermek mágiájának nevét, szinte észre sem véve Asim jelenlétét. Végül is csak egy tanonc volt.

Asim sarkon fordult, és elindult a madárház felé. Egyenesen a Templom tetejére kellett volna mennie, hogy meggyújtsa a jelzőtüzet, de volt egy másik megbízatása, amit előbb kellett elvégeznie. Lehajtott fejjel, fürge léptekkel haladt végig a folyosókon, nehogy valakinek feltűnjön, hogy halogatja a bejelentést. Felment a Templom központi lépcsőjén, de megállt, még mielőtt elérte volna annak tetejét. Éles bal kanyart vett, és belépett a dohos helyiségbe, ahol a postahollókat tartották. Asim már ekkor hallotta az Elefántcsont Torony harangjainak bűgását, amivel bejelentették a bűbáj befejeztét, ami azt jelentette, hogy a tanonc, akit a Királynő Palotájába küldtek, már meg is érkezett. Asim máris több perces késésben volt.

Myre fővárosa, Ternain, hamarosan vidám ünneplésbe kezd majd. Megtörtént, amiért mindenki fohászkodott: egy lánygyermek, egy Rivális Örökös született, aki majd megküzd a trónhoz való jogáért. Ugyanis Myre fölött királynők uralkodtak, akik gyilkoltak ezen jogukért. A Jósasszonyok hetekkel korábban megjósolták, hogy aznap Vérhold, a nagy változások ómene fog felkelni. Naplementekor a nép – tün-

dérek, vérivók és emberek mind – az utcára sereglük majd, ugyanazt kántálva, amit a Boszorkánymesterek.

Asim sietve felkötötte üzenetét egy holló lábára, majd benyúlt a gallérja alá, és megérintette a vállára tetovált szimbólumot. Belesúgta a célt a holló fülébe.

Amint megérezte, hogy a búbáj gyökeret vetett, kirepítette a hollót a közeli ablakon.

A holló északnak repült. A nappal éjbe váltott, ahogy követte a Vörös-folyót keresztül a hegyeken, Myre határain túlra, mígnem elérkezett egy völgybe, amit törött fogakkal teli szájra emlékeztető, meredek szirtek vette körül. A bestia le szállt a legmagasabb csúcs tövében megbújó, apró táborhely fekete sátrára.

A vászonnak feszülő karmok ismerős hangját hallva egy ezüst hajú, ránctalan bőrű, szarvas nő lépett elő a sátorból. Kezével védve arcát a hulló hótól, egyesével szemügyre vette a völgyet körülvevő, fehér tetejű csúcsokat, a vérző hold alatt csillogó havat, majd megszabadította a hollót a lábára kötöztött, apró, üreges csonttól. Nagyjából akkora volt, mint egy ujjperc, és kék viasszal volt lezárva; az üzenetet vászonszoknyája fodrai közé csúsztatta, majd visszatért a sátrába.

A nő meggyújtott egy gyertyát, aztán az ágyához vitte azt, majd kinyitotta a szoros tekercsbe csavart pergamendarabkát. Azon mindössze három szó állt: *Vélő és vér.*

Háromszor is elolvasta az üzenetet, mire a szavak úgy a bőrébe süppedtek, mint a dér, majd a lánghoz tartotta a papírost. Ahogy az hamuvá porladt, a nő elkezdte tervezgetni a Királynő Birodalmának bukását.

- I -
VÉR-
MÁGIA

A velő és vér mágiájának, ami ritka ajándék, legismertebb birtokosai Myre első emberi Királynője és az ő leszármazottai. Mindemellett ez a legfélelmetesebb mágia is. Bár az Udvar ismert arról, hogy az egekig magasztatja uralkodóinak hatalmát, hála eme mágia hátborzongató felhasználási módjainak, sokan félve suttognak róla, felhasználóit pedig szégyen övezi.

Mindez nem meglepő. A hatalom mindig is félelmet szült.

*Killeen: A Myre-i Kobaltőr,
Kreshi Isomar tollából*

→> 1. FEJEZET <<←

A HÁLÓTERMEM ALATT megbúvó alagút néma volt, mint egy kriptá. Bár, mint mindig, a császárszörpök, amik ezekben az elfeledett járatokban fészkeltek, elégedetlenkedve nyüzsögni kezdtek, amint a lábam földet ért.

Leguggoltam, hogy ellenőrizzem a fahéjdarabokból és szárított levendulából álló kört, amit azért tettem le, hogy elriasszam ezeket a csúf bestiákat, majd csomóba kötöttem a szoknyám alját. Ha lógva hagyom, a gyöngyhímzés csilingelése és zizegése végigvisszhangozna a járatokon, és bár sosem találkoztam senkivel sem ideleln, nem kockáztathattam meg, hogy bárki is rám találjon.

Megigazítottam a derekamnál az övemre csatolt, puha bőrtokba bújtatott tőr. Valahányszor megmozdultam, a farkolat rovátkái megkarcolták a bőrömet, de ez ellen nem tudtam mit tenni. Ez a tőr volt az egyetlen olyan fegyverem, ami elég díszítetlen volt ahhoz, hogy passzoljon az álcámhoz. A földig érő szoknyában és a rövid felsőben, ami fedetlenül hagyta a hasamat, ám takarta a karomat és a rajta tekergő tevéveléseket, pont úgy néztem ki, mint egy közönséges emberlány, aki egy kis éjszakai szórakozásra vágyik.

Az arcomtól pár centire kovakó csattant, szikrákat hányva a mély sötétségben. Szitkozódva a magasba ugrottam, de aztán leengedtem a kezem a tőrömről.

– Értékelném, ha legközelebb figyelmeztetnél.

– Csak nem hagyom, hogy elpuhulj – mondta a tőlem alig egy méterre álló fiatal fiú.

Falun, az őrségem másodtisztje és legközelebbi barátom, fölém magasodott a szűk járatban. Nyúlánk és kecses mozgású volt, bár még nem teljesen nőtt bele széles vállába. Mint a legtöbb tündérnek, akik eredetileg északról érkeztek, Falunnak is világos volt a bőre és vékony szálú a haja. A bőre még a gyenge fáklyafényben is úgy csillogott, mint az igazgyöngy. Minden tündérben volt egy bizonyos egyformaság – ragyogó bőr, hatalmas szemek, hegyes fülek és élénk színek –, de Falun a leggyönyörűbbek közé tartozott. A hajában almavörös és sötét arany árnyalatok játszottak, állkapcsának éle pedig kihangsúlyozta folyton mosolyra húzódó, telt ajkát.

Két éjszakával ezelőtt Falun hajnalban bejött a szobámba, hogy rávegyen, menjek le vele a konyhába, azonban csak a hűlt helyemet találta, meg a félretolt ágyamat, aminek helyén egy nyitott csapóajtó tátongott. Tudta, hogy esténként rám tör a nyughatatlanság, így ahelyett, hogy riadót fújt volna, megvárta, míg visszatértem. Cserébe ezért a kedves gesztusért úgy döntöttem, magammal viszem ma este, bár nagyon szűkszávú voltam a részleteket illetően.

Falun a járat falához tartotta a fáklyát; a táncoló lángok fényében kék szeme ezüstösen villant, ahogy szemügyre vette a sziklába vésett szavakat. Azok khimaer nyelven íródtak, annak a népnek a kacsaringós betűit használva, akik valaha ebből a palotából uralkodtak. Közel kétszáz évvel ezelőtt az emberek elragadták a Királynő Birodalma fölötti hatalmat a khimaerektől, de az előző uralkodók jelei még a mai napig fel-felbukkantak egész Myre-ben.

Falun szemöldöke felszaladt, mikor felismerte a nyelvet.

– Hogy találtad meg ezt a helyet?

– Isadore-ral bukkantunk rá a csapóajtóra hétéves koromban, mikor egyszer a fülbevalója begurult az ágyam alá. – Azt már nem tettem hozzá, hogy aztán az ő ágya alatt is hasonló ajtót találtunk, majd egy éven keresztül alig aludtunk, mert minden éjszakát azzal töltöttünk, hogy minden egyes centiméterét felfedezzük ezeknek a járatoknak.

Minden tőlem telhetőt megtettem, hogy még csak ne is kelljen a nővéremről beszélnem.

Falun csúcsos fülének hegye rózsaszínre pirult.

– Isadore tud erről a helyről? Nem aggódsz, hogy össze-találkozol vele?

Felhorkantam.

– Ugyan miért jönne ide a nővérem? Semmi sincs a Palotában, ami arra ösztönözné, hogy távozzon.

– Ez igaz. – Falun végighúzta kezét az arcán, de grimasza egy cseppet sem változott. – Ezt még meg fogom bánni, nem igaz?

– Dehogyan fogod, és ezt te is nagyon jól tudod – ha nem így lenne, akkor minek jöttél volna?

Odahajolt hozzám, mintha csak egy titkot akarna megosztani velem.

– Valójában azért jöttem, hogy távol tartsalak a bajtól.

– Nekem az is megfelel. – Elvigyorodtam, bár nagyon is képes voltam megvédeni magamat. Kikaptam a fáklyát a kezéből, majd rátapostam a csizmámmal, hogy eloltsam. – Kövess!

Végigrohantunk a sötétségen, ami olyan sűrű volt, hogy csak abból tudtam, Falun ott van mellettem, hogy fogtam a kezét. Miután hónapokon keresztül szökdöstem ki ezeken a járatokon keresztül, megtalálni a kijáratot – és elkerülni a skorpiófészkeket – olyan könnyen ment, mint az egyszeregy. Mikor Isadore-ral gyerekek voltunk, mindig a hálótermeink körüli járatokban maradtunk, de miután tíz hónappal koráb-

ban visszatértem a fővárosba, és elkezdtem ismét felfedezni őket, hamar rájöttem, hogy a járatok a Királynő Palotájának egész területét behálózzák, és elérnek egészen a külső falig. A járatok padlója sziklából előbb csempére, majd kemény földre váltott, ami biztos jele volt annak, hogy közeledünk célunkhoz. Úgy egy mérföld után megálltunk egy acéllétránál. Éjszakai szellő süvített be a felette lévő nyíláson.

Felmásztam a létra tetejére, és egy gyümölcsösben bukkan- tam fel, tele gondos sorokba ültetett, virágos gyümölcsfákkal, bár azok nem virágoztak ilyenkor, a nyárközép perzselő he- tei alatt. A bőrömet friss levegő cirógatta, amit elnehezített a nedves forrás. Mély levegőt vettem, a pulzusom ütemre vert a bőröm alatt.

Mindjárt – dúdolta.

Falun csatlakozott hozzám, majd követte a tekintetemet, ahogy a végtelennek tűnő, faragott fehér kőfalat néztem.

Az a fal volt a szabadságom határa.

Anyám parancsa szerint nem mehettem túl rajta egy leg- alább húsztagú őrség nélkül. Asrodei Erődjéhez képest, ami egy katonai bázis volt a felföldön, ahol apám továbbra is la- kott, és amit az előző három évben az otthonomnak neveztem, a Palota szűkös volt, és nem sok érdekességgel kecsegtetett. Minden terem tömve volt udvaroncokkal, márpedig velük akartam a legkevésbé találkozni. Leszámítva a kiképzőudva- ron levő edzéseket, és az udvari megjelenésemet minden reg- gel, alig hagytam el a termeimet. Ezek az éjszakai kirándulá- sok voltak az egyetlen örömöm.

Megmáztuk a falat, majd leugrottunk egy üres kis zsákut- cába a vérivók szektorában.

Négy nép élt Myre-ben: emberek, tündérek, vérivók és khimaerek. A négy közül csak a vérivók, a tündérek és az emberek élhettek szabadon a fővárosban, amit egyenlően felosztottak közöttük. Az emberek a déli szektorban laktak,

a tündérek a keletiben, a vérivók pedig az északiban. A Vörös-folyó a várostól nyugatra hömpölygött, ahol a vörösbarna vizet szinte teljesen elrejtették a folyami hajók és a vízi árusok.

Falunnal a hátunk mögött hagytuk a sikátort, és kiléptünk a keskeny sugárútra, amit elhagyatott lakások és vérbordélyok szegélyeztek. A mellettünk elhaladó férfiakat és nőket akár embernek is lehetett volna hinni – a sötétség elrejtette bőrük árulkodó, vörösés árnyalatát –, ha nem hordtak volna véreztető késeket a derekukon, amik tokján a minták a viselőjük szakmáját jelezték. Mikor egy vérivó tizenhét éves korában éretté vált, élőlények vérével kezdett el táplálkozni. A keskeny pengéket nem szükségből hordták – a vérivók főleg agyaraikat használták a táplálkozáshoz –, hanem mert erre kötelezte őket a törvény, amit azért hoztak, hogy az emberek, akik félték a vérivóktól, már jó messziről felismerhessék őket.

Az északi szektor utcái annyira zsúfoltak voltak, hogy alig lehetett őket megkülönböztetni a sikátoroktól. A legtöbb üzlet kirakata be volt deszkázva, és nem úgy tűnt, mintha újranyitással kecsegtetnének a közeljövőben. Az Éjjeli Bazar ezekben a szűkös utcákban bújt meg. Mivel a csempészek piaca volt, az árusok naplementekor állították fel szedett-vedett standjaikat, amiket aztán napkeltére le is bontottak. Mikor megérkeztünk, még pezsgett az üzlet, mivel a Városi Órség látogatásától való félelem még nem üzte haza idejekorán az árusok nagyját.

– Ja, ja! – kiabálták. – Hó-csí-csí, hó-csí-csí! A legjobb Ternainben!

Hanyagul egymásra pakolt kőedény tornyok, festékporral teli kádak és babbal meg fűszerekkel tömött vászonzsákok mellett haladtunk el. Egy pillanatra megálltam, hogy két bronzérmét egy maroknyi megbúvölt gyöngyre cseréljek, ami könnyedén összefogta vadul göndörödő hajamat, hogy

aztán a parancsomra kihulljon belőle. A posztóárusok hangosan kínálgatták selymeiket, a karjukat szélesre tárva, hogy így mérjék le az anyag hosszát, és mutogassák azok ragyogó színeit.

A járókelők éppen annyit legeltették Falunon a szemüket, mint ahogy arra számítani lehetett – végül is, valóban bájos volt –, miközben engem, aki látszatra nem volt több egy nem túl szemrevaló emberlánynál, szinte észre sem vettek. Pont, ahogy akartam.

A minimális álruhám két okból működött. Először is senki sem számított rá, hogy a Hercegnőbe botlik errefelé, így hát senki sem látott meg igazából. Lehet, hogy tudták, hogy a Hercegnőnek narancsszín szeme van, a haja pedig vadul göndörödik, de nem kötötték ezeket a vonásokat egy egyszerű lányhoz, akit a piacon láttak. Az első pár éjszakán, amit a Királynő Palotáján kívül töltöttem, biztos voltam benne, hogyha csak egy pillanatra is lecsúszik a kámzsám, rögtön mindenki fel fog ismerni. Csakhogy a vérivók szektorában a legtöbben sosem látták közelről a királyi család egyetlen tagját sem. És még ha találkoztak is volna velük, három évig távol voltam, a visszatértem óta pedig alig hagytam el a Palotát. Nagyon kevesen ismerték az arcomat annak falain túl.

Azonban ettől még óvatos maradtam. Ha bárki a szemembe nézett, gyorsan lesütöttem a tekintetemet, a kezeimet pedig rejtve tartottam, kivéve, ha mindenképpen szükségem volt rájuk, például mikor egy eladóval alkudoztam. Ha egy kicsivel is hétköznapibb mágiát birtokoltam volna, akkor nem vesződtem volna azzal, hogy elrejtsem a tetoválásaimat. Myre-ben minden embernek a bőrébe vésték a mágiát, de a fehér és vörös szimbólumok – a velő és vér jelei – a karomon vonzották a járókelők tekintetét.

Előttünk mennydörgés módjára felhangoztak a dobok. Végre elértük a Foltot, ahol vérvörös csempékkel javították ki

a szektor főutcájának törött köveit. Nem sokkal később aztán a csempéknek új feladata lett: rajtuk táncolt a szektor.

Megragadtam Falun kezét, és futva megindultam a zene felé, majd hirtelen megtorpantam, ahogy elértük a Folt körül gyülekező testek tömött tengerét.

Csapatnyi fiatal tündér lejtett végig az utcán, dús hajukban virágfonat, csuklójukról rézcsengők lógtak. Hála a *Káprázat*-nak, a tündérek képességének, amivel illúziókat voltak képesek vetíteni magukra és körülöttük a világra, ragyogó bőrük úgy fénylett, akár a hold. Mellettük emberlányok álltak nagyobb csoportokban, egymás kezét fogva; tetovált karjukon megcsillantak az ezüsfesték fodrai, ahogy apró poharakba töltött *ouitzát* – egy, a folyó mentén növő cukornádból készült, sötét likórt – adogattak körbe.

Háromszintes, ragyogó színekre festett, belső udvar köré épült, myre-i lakóházak, úgynevezett *akelaék* sorakoztak az utcán. A murvafürttel benőtt balkonokon a derekamig érő gyertyák álltak. Az ereszek alatt alkoholt, papírzacskóba töltött sült mogyorót és párolt kagylót árusító ételkocsik várokoztak.

Nekiütököttem egy tökéletes, umbraszín bőrű vérivó fiúnak. Ő elmosolyodott, kezét pedig a csípőmre csúsztatta, nehogy elessek. Már éppen nyitotta volna a száját, de Falun ekkor a vállamra tette a kezét.

A fiú összehúzta a szemöldökét, de aztán mikor Falunra pillantott, a tekintete meglágyult.

– Most jártok először a Foltan?

Falun elpirult, majd szájátva próbált rájönni, hogyan is feleljen a kérdésre.

– Már voltunk itt korábban – mondtam, mindkettejük kezét lefejtve magamról.

– Majd találkozunk a csempéken! – kiáltott utánunk a fiú, ahogy egyre mélyebbre nyomakodtam a tömegben. Falun kö-

vetett, lopva hátrapillantva a válla felett, ahogy a fiú eltűnt egy csapatnyi emberlány mögött.

Egyikőjük átnyújtott Falunnak két poharat, majd beletűrt a hajába. Falun elmosolyodott, mire a lány tekintete ellágyult a csodálattól. Még csak nem is pislogott, ahogy Falun lefejtette magáról a kezét. Az ouitza végigmarta a torkomat. Falun belekortyolt a sajátjába, összeráncolta az orrát, majd a maradékot odaadta nekem.

A tömeg szétnyílt, mire megpillantottam a Rézlépcsőket, a szökőkutat, amit minden éjjel teledobáltak érmekkel; reggelre a felét kihalászták azok, akiknek kétségbeesett szüksége volt a pénzre. Elmagyaráztam a szokást Falunnak, majd csókot nyomtunk az érméinkre, áldást kívánva azoknak, akik majd megtalálják.

Miután bedobtuk a pénzt a kútba, Falun a fülemhez hajolt, és túlordítva a dobokat, így szólt:

– Nem azt mondtad, hogy tánc is lesz?

Araszolva megkerültük a szökőkút szélét, hogy eljussunk a tulsó felére, ahol a vérvörös csempék faltjai kezdődtek. Pont a következő tánc kezdetekor értünk oda. A dobszó amolyan előszóként hívta táncba az embereket. A fiúk és lányok már el is kezdtek felsorakozni a csempék mentén, a karjuk a magasban, arcukon veríték csillant.

Velük szemben ültek a zenészek. Volt ott öt fiatal férfi, akik hevenyészett dobokon verték a ritmust, egy nyúlánk férfi hegedűvel, és az énekes, egy magas, lenyűgöző, karvalyorrú, vérivó nő, hosszú, gyöngyökkel díszített hajfonatokkal.

Elengedtem Falun kezét, és ráléptem a csempékre.

– Előbb csak nézd, aztán csatlakozz hozzám!

Éjjelente csak egyféle táncot jártak ezeken a csempéken: a *chatarát*, az új szeretők táncát.

A táncot a lábfejnél kellett kezdeni és egyes-egyedül.

A dobosok egy egyszerű ütemmel indítottak, ami egyre gyorsult. A csípőnk egyik oldalról a másikra ringatózott, tartva az ütemet. Megpördültünk, miközben a csípőnk nyolcasokat írt a levegőbe, amíg az énekes neki nem kezdett a dalának.

A karom libabőrös lett, ahogy ívesen lefelé lendítettem, majd ismét az éjjeli ég felé emeltem. Hátravettem a fejemet, és csak néztem a holdat, miközben tovább jártam a táncot – ráztam a csípőm, és a levegőbe rúgtam a lábammal.

Az énekes hangjában megbúvó mágia végigsöpört a tömegen. A vérivók ezt *bűvöletnek* nevezték, mivel a segítségével képesek voltak béklyóba verni mások elméjét, mígnem ők irányították az áldozat minden érzelmét és érzékét. Részből ezért kötelezték a vérivókat a véreztető kések viselésére, hogy senkit se lehessen váratlanul megbűvölni, hogy az emberek fel tudják vértetni az elméjüket a támadás ellen. Az énekes képessége még a vérivók közt is ritka ajándéknak számított. A legtöbben úgy hitték, hogy a vérivók a tekintetükkel bűvölték meg az embereket, azonban néhányan a hangjukkal is képesek voltak erre.

Tánc közben éreztem, ahogy a mágiának hála az érzelmeim egyre hevesebbé válnak. Az énekes bűvöletében az összes táncoló érzelmei közös élménnyé váltak. Ahogy jártuk a táncot, eggyé váltunk a vágyaink által, és olyannyira tudatában lettünk a saját testünknek, hogy szinte beleszédültünk. Éreztem, ahogy az izzadság leperreg a gerincünkön, és olyan anyagok cirógatták és simogatták a bőrömet, amit nem is én viseltem.

A levegőben a vér sós szaga, narancsvirág és füstölő illata terjengett – az énekes mágiájának illata. Ott pulzált a levegőben, minden egyes mozdulatunkat egyre vadabbá téve. A hajam az izzadságtól nedves arcomhoz ragadt, ahogy hátrahajoltam és összefontam a karomat a fejem fölött. Minden egyes

mozzanat magában hordozta a múlt visszhangját és a jövő látomását, az éppen előttem álló lány és a mögöttem lévő fiú lényét.

Majd mikor az énekes hangja élesen megbicsaklott, az olyan volt, mintha karmok szántottak volna végig a bőrömön. Mindannyian együtt kurjongattunk vele, ahogy a partnereink csatlakoztak hozzánk a csempéken.

Nem számítottam rá, hogy Falun máris beszállna a táncba, úgyhogy ijedten ugrottam egyet, mikor a derekamra egy pár meleg kéz fonódott, ami puhán, szárazon és perzselő forrósággal feszült a bőrömnek.

A vérivó fiú volt, akivel korábban találkoztam. Édesen mosolygott rám, szoros tincsekbe csavarodott, göndör haja sötétbarna szemébe hullott.

– A barátod nem csatlakozik hozzánk? – Falun felé pillantott, aki a csempék szélén ácsorgott. A szeme tágra nyílt, de az arcáról semmit se lehetett leolvasni.

– Még nem. – A karunk összefonódott, ahogy teljes összhangban mozogtunk. A fiú megragadta a csuklómat és megpörgetett. Egyenesen nekizuhantam, kimelegedve az italtól és az érintésétől. – Bár szerintem hamarabb fog jönni, ha segítesz meggyőzni.

– Gondolod? – Meleg lehelete az arcomat cirógatta.

– Tudom. – Elmosolyodtam, majd intettem Falunnak, hogy jöjjön közelebb.

Meg sem moccan. Azonban a tekintetében csupasz csodálat csillant – engem is pont így letaglózott ez a hely, mikor először jártam itt. A vérivó fiú is, akinek még mindig nem tudtam a nevét, és reméltem, hogy ez így is fog maradni, intett neki. Falun továbbra sem moccan.

Megálltam és kinyújtottam felé a kezemet, miközben azt kívántam, bárcsak már hamarabb elhoztam volna ide. Egy vég-

telen pillanattal később Falun végül rálépett a csempékre, és megszorította a kezemet.

Otthagytam a vérivó fiúval, és kerestem magamnak egy másik partnert. Valaki olyat, aki szinte észre sem vett engem, és csak táncolni akart.

Még idekinn is voltak olyan dolgok, amiket nem engedhettem meg magamnak. A halálra váró Hercegnők nem bonyolódhattak szerelmi kalandokba. Az túl nagy kegyetlenség lett volna mind a párom, mind az én számomra.

Örömtelín átjárt minket a zene, és csak azért álltunk meg, hogy igyunk, együnk, és hogy táncpartnert váltsunk. Egy óra is eltelt, mire végre Falunnal is táncoltam; finoman noszogatva rávettem merev tagjait, hogy felvegyék a ritmust, és megmutattam neki, hogy a benne rejtőző gyilkos kecsessége másra is jó, nem csak kardvívásra. A vérivó fiú végig Falun mellett maradt, én pedig próbáltam elhessegetni a mellkasomat szorító fájdalmas vágódást, amikor megsókolták egymást.

Együtt tűntek bele a tömegbe, mire valaki más karja fonódott a derekamra. Megfordultam, és egy fiatal, lány, melegbarna bőrű emberférfival találtam szembe magam. Magas volt, izmos karján fehér tetoválások tekeregtek. Azonban volt benne valami, ami nem hagyott nyugodni. Egészen hátra kellett hajtanom a nyakamat, hogy rendesen szemügyre tudjam venni az arcát. Az orra legalább kétszer eltört, a hegye balra hajlott. A szeme mogyoróbarna volt, sötét és hívogató, azonban mikor összeakadt a tekintetünk, kellemetlen érzés kerített hatalmába.

Kihátráltam az öleléséből. A Városi Őrség kék egyenruháját viselte, a tekintete pedig izzott a testi vágytól.

– Milyen csinos kislány vagy, nem igaz? – mondta rekedtes hangon.

Ráviczorogtam, és szitkozódva hátrálni kezdtem tőle.

Vágyittas tekintete hirtelen kiélesedett.

– Te...

Még a következő lélegzetvétele előtt előkaphattam és a torkához szoríthattam volna a késemet. És így is tettem volna, ha nem vesz körbe minket a vidáman táncoló tömeg.

Fél szememet az örön tartva Falunt kezdtem kutatni a tekintetemmel, de nem láttam se vörös hajának villanását, se finom metszésű arcát. Még egy pillanatra pont láttam az ör kegyetlen mosolyát, mielőtt az énekes elrikkantotta magát:

– Razzia!

Minden oldalról testek csapódtak nekem, miközben még mindig éreztem, ahogy az ör tekintete szinte lyukat éget a hátamba. A gyomrom görcsbe rándult, ahogy egyre több kék egyenruhás Városi Őr sereglett a Foltra, kezükben husángokkal és rövid pengéjű kardokkal. Rémuлт kiáltások és testekhez csapódó fegyverek zaja töltötte meg a levegő.

Kiszáradt szájjal utat törtem magamnak, és megindultam a Rézlépcsők felé. Az Éjszakai Bazár csempészeit célzó razziák hetente legalább egyszer a Foltig is eljutottak. Ternainben a törvény tiltotta a nyilvános összejöveleket éjfél után. Az esetek többségében az örök csak azokat tartóztatták le, akik nem tudták megfizetni a kenőpénzt, én pedig mindig magamnál tartottam a pecsétgyűrűmet, arra az esetre, ha elfognának. Nem a razzia rémisztett meg. Hanem az az ör.

Egy röpke pillanatilg úgy tűnt, mintha felismert volna, de akkor meg miért nem közölte az Őrség többi tagjával? Bárhogyl is legyen, el kellett tűnnöm előle a tömegben. Majd addig rohanok, amíg vagy megtalálom Falunt, vagy elérek a Palota faláig.

Nekicsapódtam egy nő hátának, mire az a földre zuhant. Ahogyl talpra segítettem, egy kéz fonódott a könyökömre.

Vadul dobogó szívvel az övembe dugott késért nyúltam, mire az Őr majdnem kitépte a karomat a helyéről.

– Eva, *én* vagyok az – mondta Falun. – Vissza kell mennünk a Palotába. *Most rögtön.*

Bőre teljesen elvesztette a ragyogását, máskor hegyes füle pedig éppen olyan kerekded volt, mint egy emberé. Miközben néztem, a hajának a színe is megváltozott, ragyogó vörösből sárbarna lett – káprázat. Összekulcsoltuk a kezünket, mire a mágiája perzselő víz módjára terítette be a bőrömet. Aztán futottunk.

→ 2. FEJEZET ←

A TRÓNTEREM AJTAJA elég magas volt ahhoz, hogy mindenféle teremtmény – szarvas, szárnyas, és hasonlók – beférjen rajta, most azonban csak emberek és tündérek lépték át a küszöbét. Falunnal ott álltunk előttük, és azt vártuk, hogy bejelentsenek minket az Udvarnak. Az ajtó csodálatos fémmetszetein megcsillant a reggeli napfény, ám a tekintetemet mégis inkább mindig a falakat szegélyező portrék vonzották. Úgy éreztem, mintha mind a nyolc emberi Királynő dühösen bámulna le rám, miközben a tekintetük a mosolyra húzódó ajkuk ellenére jéghidegnek tetszett.

Mint mindig, amikor az Udvar előtt várok, Raina Királynőt látva megfeszült az állkapcsom. Az Első vékony aranyláncokkal összefűzött, csontokból készült nyakláncot viselt, a tetoválások a karján pedig akár az enyémekek tükörképe is lehetett volna – fehér állatcsontok láncolata fűzte át a vérvörös sivatagi rózsák penge alakú szirmait.

Ugyanazon a mágián osztoztunk – a velő és vér mágiáján.

Rainát az Elsőként ismerték, mivel ő volt az első emberi Királynő, aki elfoglalta az Elefántcsont Trónt. A múltban a khimaerek uralkodtak Myre fölött; a vének tanácsa választotta ki a Királynőjüket a nemesi törzsekbe született legerősebb leányok közül. Ezer békés éven keresztül kormányoztak, mígnem kétszáz évvel ezelőtt Raina, az Első, az emberek élére

állt, és lázadást indított a trón ellen. Több ezer khimaert mérszárolt le, hogy megszerezze a hatalmat – pár törzset leszámítva az összeset kiirtotta. Mikor az életben maradt khimaerek a háború után egy évtizeddel fellázadtak, Raina a Királynő Birodalmának minden egyes khimaerjét két – az istenek háta mögötti – rezervátumba kényszerítette, mivel meg volt róla győződve, hogy újra fellázadnának ellene, ha meghagyja a szabadságukat. Az azóta eltelt emberöltők alatt alig változott valami. Mostanra az egyetlen biztos módja annak, hogy egy khimaer kiszabaduljon a rezervátumból, az lett, hogy jelentkezik a Királynő hadseregébe.

A Nagy Háború alatt Raina a nővérével is végzett, mert az hűséges maradt a khimaerekhez. A Rivális Örökös rendszere Raina nővérgyilkosságát követően született.

Bár Myre volt a leghatalmasabb ország Akhimaron, még két másik nemzet is volt a kontinensen, és mind a kettővel ellenséges volt a viszonyunk. Ott volt Dracol, egy kis, varázstalan emberi királyság az A’Nir-hegységtől északra, és Roune Földje, egy törvényt nem ismerő ország, amit főleg tolvajbandák irányítottak, amiknek mind megvolt a maga uralkodója és udvartartása.

Raina felfedezőutakat vezetett mindkét országba, és tovább növelte Myre területét azáltal, hogy elfoglalta a Mysoado-szigeteket, amire előtte a kontinens Királynői közül egy sem volt képes, valamint az Akhimaron kívüli nemzetekkel kereskedve még a birodalom kincseskamráját is feltöltötte. A legtöbb ember szentül hitt abban, hogy Raina volt a valaha élt legnagyobb Királynőnk. Én nem így gondoltam. A balladáktól, amiket a Nagy Háborúban véghezvitt mérszárolásának méltatására írtak, felfordult a gyomrom.

Az ő mágiáját örökölni igazi átok volt. A legtöbb ember, akivel csak találkoztam, kíváncsisággal vagy rettegéssel közeledett felém miatta. A sors legkegyetlenebb csínytevéésének

éreztem, hogy a velő és vér mágiáját örököltem. Az Udvar mindig is azt állította, hogy a lehető legerősebb Királynőt akarják, ám a Raina mágiájáról szóló történetek mindig túl rémisztően, túl elítélően csengtek. Raina nemcsak uralkodóként, hanem fegyverként vonult csatába.

Az emberek képtelenek voltak elképzelni, hogy a következő Királynőjük is ilyen féktelen erővel bírjon, pedig az az igazság, hogy egyáltalán nem kellett volna tartaniuk tőlem. Bár a Boszorkánymesterek felfedték a mágiámat és elkészítették a tetoválásaimat, képtelenek voltak megtanítani, hogyan használjam az erőmet. A velő és vér mágiája legutoljára öt generációval ezelőtt tűnt fel a Killeen-vérvonalban, és azóta minden, a használatáról szóló feljegyzés odaveszett.

Falun a tekintetemet követve szintén a képre pillantott, és megszorította a kezemet. Az arcán nemtetszés villant.

Már több óra telt el a Folt razziája óta, és bár végül könnyűszerrel vissza tudtunk szökni a Palotába, Falun még mindig képtelen volt elengedni magát.

– Az ember már azt hinné, éppen egy egész hadsereggel készülünk szembeszállni – suttogtam neki.

– Szívesebben mennék csatába. Akkor legalább lennének fegyvereink. – Belém karolt; meg nem mondtam volna róla, hogy egy szemhunyásnyit sem aludt. Ragyogóan festett a katonák fehér egyenruhájában, rézszínű haja pedig olyan bonyolult fonatba fogva pihent a hátán, amit én sosem lettem volna képes elkészíteni. – Majd megnyugszom, amint meggyőződtem róla, hogy nem sétálunk egy újabb katasztrófa kellős közepébe.

– Na, hát arra ne számíts – motyogtam, mivel biztos voltam benne, hogy újabb galiba vár ránk az ajtón túl.

Mikor betöltöttem a tizenhármát, elutaztam Asrodeibe, hogy az apámmal lakjak, és találjak valakit a Királynő Birodalmában, aki megtaníthat a velő és vér mágiájának haszná-

latára. A három év alatt, amíg távol voltam, szakadék nyílt köztem és az Udvar közt. Azokat a dolgokat, amik a velem egyenrangúakat izgatták – úgy, mint a pletyka, a vagyon és az óvatos politikai manőverezés –, én vagy fárasztónak vagy dühítőnek találtam. Ha nem lett volna Falun, aki az elmúlt három évet velem töltötte Asrodeiben, ahol kiképzést kapott, hogy katona lehessen a Királynő Seregében, akkor ezek a kis kitérők a Trónterembe teljes mértékben elviselhetetlenek lettek volna. Bár még így is nehezemre esett ellenállni a kísértésnek, hogy női bajokra hivatkozva vissza ne térjek a termeimbe.

A kikiáltó – egy magas, vékony csontú férfi, aki fehér-kék libériája ellenére szinte már félelmetes módon hasonlított egy varjúra – ránk pillantott, majd úgy összeszorította az ajkát, hogy az tényleg úgy nézett ki, mint egy csőr. Alig bírtam magammal, hogy ne kopogtassam meg a homlokomon pihenő diadémot, hogy meggyorsítsam kicsit a dolgokat.

Farkasmódra elvigyorodtam, és végighúztam a nyelvemet a fogsoromon. A Varjú szájának széle lefelé görbült, tudunkra adva, mennyire idegesítjük. Nos, az érzés kölcsönös volt, de legalább segített elterelni a figyelmemet a gyomromat szorító rettegéstől. Gyűlöltem, amikor bejelentettek. Sokkal jobb lett volna, ha rejtve belopózhattam volna a terembe, mint egy szellem. Vagy ami még jobb: ha egy az egyben kihagyhattam volna az egészet.

A Varjú intett az ajtónál álló öröknek, majd visszahajtotta az ingujját, felfedve fekete és okkersárga tetoválásait. Az ajtó pont abban a pillanatban tárult fel, ahogy a Varjú a nyakára szorította a kezét. A tenyere alatti bőr kipirosodott, és égetett cukor és menta illata töltötte be a levegőt.

Bár én magam nem használtam a mágiámat, azt mindig megéreztem, mikor mások alkalmazták a sajátjukat; minden egyes illat éppen olyan egyedi volt, mint a kikiáltó gyorsaság- és hangmágiájáé.

– Őfelsége, Evalina Grace Killeen – zengett a hangja, ahogy a szavai kirohantak előttünk az Udvar felé. – A Malfar Házból származó Falun Aramis hadnagy kíséretében.

Hiába a korábbi önbizalom, végül Falunnak kellett magával rángatnia, miután a papucsba bújtatott lábam nem volt hajlandó előre mozdulni a márványpadlón.

A Trónterem egy kör alakú udvar volt, benne több sornyi kőoszloppal. Mindegyikbe egy-egy legendát véstek Myre múltjából, mint például Sikamáét, a hercegét, aki megette a napot, vagy Meyáét, az ébenfekete lóét, aki árnyakon vágta-tott. A falakon lévő mozaikok Myre különböző régióit ábrázolták – csillogó arany jelölte a Kremir-sivatagot, palaszürke és fehér az A’Nir-hegységet, smaragdzöld a dzsungeleket, és okkersárga a szavannát. Az udvart megtöltötte a nyárközépi napfény. Már is izzadni kezdtem, bár nem tudtam eldönteni, hogy az idegességtől vagy a forróságtól. Nemsokára majd túl meleg lesz, mire anyám megkéri majd az egyik udvari bűbájos, hogy húsítse le a levegőt.

Az Elefántcsont Trón a terem közepén állt. Mögötte Raina egy még hatalmasabb portréja magasodott, hogy az Udvar mindig összemérhesse az éppen regnáló Királynő tetteit az övéivel.

A trónt mintha egyetlen, hatalmas fa törzséből faragták volna – a karfákon indák tekeregtek, a talapzatát pedig aprólékos kis rozetták díszítették. A trónon ülő anyám mintha csak egy virágzó, ámde fagyott kertben lett volna. Illett hozzá, ahogy fagyos és távolságtartó tekintettel szemlélte alattvalóit áttetsző, fehér ruhájában, miközben sápadtszőke tincsei a vállára hullottak. Keze a trón karfáján pihent, csapdosó hullámokat ábrázoló tetoválásai egészen a könyöke alá értek.

Lilith Királynő, a levegő és tenger mágijának birtokosa, továbbra is rideg, rezzenéstelen arccal nézett előre. A háta egyenes, a válla hátra húzva, finom vonású álla büszkén feltartva, sehogy sem reagált az érkezésemre.

Nos, miután késve érkeztem, ráadásul egy olyan ruhában, amin nem volt rajta a Killeen Ház jelképe – a kobalttőr –, az, hogy levegőnek nézett, még csak nem is a legrosszabb reakció volt, amit kaphattam. Mióta tavaly elrendelte, hogy térjek vissza Ternainbe, a kapcsoltunk egy szemernyit sem javult – maradt a régi, állandó csalódottság és a hosszú, szűrős némaság. Próbáltam megacélozni magam, de még így is átjárta a mellkasom a fájdalom, valahányszor csak az egész Udvar szeme láttára keresztülnézett rajtam, akik aztán később mind erről sugdolóztak.

A kezem ökölbe szorult, mikor megpillantottam Lord Cassist az oldalán, aki az ereiben folyó pár csepp tündérvérnek köszönhetően magas, karcsú és kimondhatatlanul gyönyörű volt. A bőre sötétbarna volt, a szeme és a haja pedig egyforma sötétlilán csillogott. Egyik kezét anyám vállára helyezte, ahogy – túlságosan is bensőségesen – a fülébe súgott valamit. A szüleim már kilencéves korom óta külön éltek, de anyám szeretőjének jelenléte az Udvarban továbbra is letaglózott. Nem a férfi léte dühített; hanem hogy az anyám úgy mutogatta, mint a házastársát, miközben papa alig egy hétnyi útra volt tőlünk észak felé.

A teremben mindenfelé alacsony, zafírszínű szófákon udvaroncok heverték; a szolgálók ott álldogáltak a közelükben, a kezükben hűtött borral teli kancsók. Kihhasználva a forróságot, a legtöbb nő könnyű anyagból készült kaftánt vagy hosszú, selyemszoknyából és különálló felsőrészből álló öltözetet, úgynevezett *kinsah*-t viselt. A férfiak rosszabbul jártak, mivel izzadhattak a *helbie*ikben, ami egy térdig érő kabát volt, amire a házuk színeiben pompázó mintákat hímeztek. A legtöbbjük árgus szemekkel figyelte az érkezésünket, suttogásuk megtöltötte a levegőt. A fogam csikorgása hamarosan csatlakozott a kórusukhoz.

– Tudom, hogy most bárhol máshol szívesebben lennél – mormolta Falun –, de legalább próbáld meg nem úgy kinézni, mint akit gyötör a kín.

Megjászott mosolyt erőltettem az arcomra, és beletöröltem izzadó tenyeremet a kaftánom vérvörös selymébe.

– Most örülsz? – Falun bólintott, majd megvillantott egy sokkal udvaroncosabb mosolyt. – Menj, keresd meg Jessyphát.

– Biztos vagy benne, hogy egyedül akarsz szembenézni velük? – kérdezte Falun. – Egy napig még én is elkerülhetem anyámat.

Vetettem rá egy éles pillantást. Mióta Lady Malfart kinevezték a Királynő Tanácsának tagjává, egyetlen egy nap sem hiányzott az Udvarból, és ha nekem találkoznom kellett az anyámmal, akkor Falunnak is az övével.

– Ó, hát rendben, ha nagyon muszáj. Megleszel?

– Mint mindig – mormoltam halkan.

A hazugságot hallva Falun összehúzta a szemöldökét, ám mielőtt még bármit is mondhatott volna, kihúztam magam, és megindultam a trón felé. Majd újra megkeressük egymást, amint mindketten eleget tettünk a kötelességeinknek. Az igazat megvallva, egyedül akartam beszélni az anyámmal. És minél hamarabb túlestem a beszélgetésen, annál hamarabb távozhattam erről a helyről.

Nem tehettem többet tíz lépésnél, amikor meghallottam: az üvegcserepek záporára emlékeztető nevetését és a hangja füstös, mindentudó lejtését. A nővérem.

A termet vizslatva a legközelebbi oszlop felé indultam. Az Udvar nagyja a trónhoz közeli oszlopgyűrű köré gyűlt, de egy nagyobb csapat udvaronc távolabb, egy fiatal nő körül gyülekezett, mintha az a saját udvarának királynője lett volna.

Szitkozódtam egyet a saját bolond hibámon. Abban a pillanatban meg kellett volna keresnem a nővéremet, hogy beléptem a terembe, hogy utána jó messzire el tudjam kerülni.

Isadore két évvel volt idősebb nálam, és bár valaha olyan bensőséges volt a kapcsolatunk, amennyire csak két nővére lehet, azonban mióta visszatértem Ternainbe, Isadore minden erejét a kínzásomra fordította. Nagyon kevés olyan fiatal udvaronc volt, aki nem tartozott a követői közé.

A mai nap kifejezetten dühítőnek ígérkezett Isadore számára. Egy héttel korábban egy Jósasszony érkezett az Udvarba, és bejelentette, hogy ma éjjel Vérhold fog felkelni. A Jósasszonyok, azok a nők, akik az égen feltűnő ómeneket figyelve igyekeztek kikélni Myre jövőjét, csak ritkán hagyták el a Templomot, amin férfi társaikkal, a Boszorkánymesterekkel osztoztak. Az ómeneket látva látomásaik támadtak, amiket aztán értelmeztek a Királynőnek. A látomások részletei csakis a Koronára tartoztak, és ritkán lettek megosztva bárki mással. A Jósasszony látogatásának hála Ternain utcáin szinte másról sem lehetett hallani, csak a holdról. A város közel tizenhét éve lehetett utoljára tanúja egy ilyen csodának.

A Jósasszonyok tanításai szerint a Vérhold nagy változások előjele volt. Az Első mágiáját a Vérhold alatt fedték fel, pont úgy, mint az enyémet is. És mikor elvégezték rajtam a Felfedő bűbájt, hogy megtudják, milyen hatalommal rendelkezem, a Boszorkánymesterek a velő és vér mágiáját találták bennem, pont úgy, mint az Első esetében. Még pólýáskoromban fogadások születtek, hogy végül én leszek-e az Igaz Örökös, akiből egy nap majd Királynő lesz. Az anyám soha, egyetlen szóval sem utalt arra, mit láttak a Jósasszonyok a jövőmben, és mostanra, közel tizenhét évvel később, messze nem tettem eleget azoknak a korai elvárásoknak. Isadore volt az, akiből majd Királynő lesz. Én egyszerűen csak Eva Hercegnő voltam, akinek a nevét mindenki csalódottsággal ejtette ki.

Mindez azért, mert nem tudtam, hogyan használjam a mágiámat – ez pedig olyan gyengeségnek számított, amit

csak nagyon kevesen lettek volna hajlandók megbocsátani nekem a Királynő Birodalmában. Nem sokkal azután, hogy hazatértem Asrodeiből, az anyám megkért, hogy mutassam be, milyen varázslatokat tanultam a távollétem alatt. Kénytelen voltam az egész Udvar előtt bevallani, hogy képtelen vagyok használni azt az ajándékot, amivel mindenki rendelkezett, aki csak Myre földjén jött a világra. Ezt követően az alkalmatlanságomról szóló pletykák gyorsan elterjedtek Ternainben.

Ugyanakkor viszont a Jósasszonyok bejelentése mindenkit emlékeztetett arra, hogy már csak alig két hónap volt hátra a mágianapomig – annak a napnak az évfordulójáig, hogy felfedték a mágiámat –, ami a nyárközép utolsó napjára esett, és ennek megfelelően a vérszomjuk egyre hevesebbé vált. A Rivális Örökösök közti halálíg tartó küzdelem egyszerre volt remek szórakozás, és esély arra, hogy egy olyan Királynővel tegyék még hatalmasabbá Myre-t, akinek az ereje megfélemlítette az ellenségeinket. Az anyám az előző Királynő egyetlen leánya volt. Számtalan év telt már el az övét megelőző generáció óta, amiben három nővér, hármásikrek, küzdöttek meg egymással.

Mindez éppen elég indok volt arra, hogy elkerüljem Isadore-t.

Továbbhaladtam, egyre közelebb érve az udvaroncokhoz, akik elállták előttem az utat, így nem tehettem mást, mint hogy szembenézek a nővéremmel. A tekintetemet a trónra és anyám arany hajára szegeztem, amit ezüstre színezett a ráhulló napfény, de valójában alig láttam valamit.

A bőröm viszketni kezdett, miközben még az ujjhegyemben is éreztem a szívem lüktetését, emlékeztetve arra, hogy lélegezzek. Még tíz lépés, és már körbe is vettek az udvaroncok. Isadore belső körébe csakis az elit krémje tartozott; mind a tizenöt odaadó talpnyalója Myre leghatalmasabb házainak

örökösei közül került ki. Mindannyiukat ismertem. Együtt nőttünk fel, és a távozásomig közel álltunk egymáshoz.

A megjátszott mosoly szerencsére akkor sem hervadt le az arcomról, mikor a nővérem pribékjeinek tekintete végigsiklott rajtam, a papucsos lábamtól a fejemen lévő diadémig, és az udvariasság álarca mögül előbukkant gúnymosolyuk. A nyelvembe haraptam – éreztem, ahogy kiserken a vérem –, és még szélesebben, még lelkesebben mosolyogtam. Pillanatokon belül a körük közepén találtam magamat. Olyan letaglózó erővel hasított belém a rettegés, hogy még a kezem is beleremegett.

A nővérem éles metszésű arcát sötétarany hajának lágy hullámai keretezték, oldalra fésült tincsei pedig egyik vállára hullottak. Isadore és én alig hasonlítottunk egymásra. Ő akár anyánk fiatalabb képmása is lehetett volna. Ugyanolyan mélyen ülő, rikító zöld szemük volt, Isadore aranyszínű haja pedig alig volt sötétebb anyánk fakószőke fürtjeinél. Mindketten nádszálvékonyak voltak, és még kissé túl hosszú, de méltóságteljes orrukon is osztoztak. A legnagyobb különbség kettejük közt Isadore aranybarna bőre volt – anyánk sápadt rózsaszín és papa mélybarna színezetének keveréke.

Én anyánktól egyedül a szív alakú ajkát örököltem. Minden egyébben apámra ütöttem: tőle kaptam a dús, göndör, fekete hajamat, a széles arcomat, a kiugró arccsontomat és az alacsony, zömök termetemet, aminek hála legalább egészen szemrevaló bájakkal rendelkeztem, amikhez még nem sikerült teljesen hozzászoknom. Egyedül a szemem volt csakis az enyém: nagy volt, a sarka felfelé ívelt, és döbbenetes vérnarancs színben pompázott. Egy rosszindulatú pletyka szerint, ami akkor kezdett el terjengeni, mikor visszatértem Ternainbe, kihmaer szemem volt. Anyám gyorsan elejét vette a pletykának, de mindez mit se számított. Ez csak egy újabb módja volt annak, hogy aprónak és ide nem valóznak érezzem magamat, bár nem kellett volna ezzel vesződniük. A legna-

gyobb különbség köztem és mindenki más közt az Udvarban az volt, hogy ők képesek voltak használni a mágiájukat, míg én nem. Semmit sem tehettem, hogy ezt a hiányosságot valamiképpen pótoljam, ezért inkább már nem is próbálkoztam.

Isa mosolya kiszélesedett, ahogy kezébe vette az arcomat. Én is a kezembe vettem az övét, és közben reméltem, hogy nem tükröződik az arcomon a lelkemet lassan elöntő félelem.

Az udvari szokás azt diktálta, hogy a kezünk összeérintésével köszöntsük egymást, a közeli rokonok viszont egymás arcát érintették meg, hogy így mutassák ki az egymásba vetett bizalmukat. Ez általában csak egy röpké pillanatig tartott. Anyám hideg és merev ujjainak érintése az arcomon végtelemül ismerős érzés volt. Csak úgy, mint papa hüvelykujjának cirógatása, és az, ahogy belecsíp az arcomba a fel-feltűnő gödröcskémnél. Úgy illett, hogy az szakítsa meg az érintést, aki előbb ért a másikhoz, Isadore keze azonban rásimult az arcom kontúrájára, és nem mozdult onnan. Körme finoman a bőrömbé nyomódott.

Kissé oldalra fordította a fejét, mire elakadt a lélegzetem.

Mágia szállt fel a bőréről – lágy volt, akár a selyem, mégis olyan erővel vibrált, mint egy villámcsapás.

Két dolog történt gyors egymásutánban.

Először is a fiatal udvaroncok úgy kezdtek el felé ringatózni, mint a napsugarak felé hajladozó virágok. Riadalom jeleit kutatva az arcukra pillantottam, de nem láttam mást, csak üres mosolyokat. Dühösnek, felháborodottnak kellett volna lenniük, amiért a nővérem képes volt ilyen könnyedén arra használni a mágiáját, hogy az uralma alá hajtja az akaratukat, de meggyőző hatalma teljesen bekebelezte őket. A tekintetükben nem csillant más, csak tátongó üresség.

Ám az én elmémre nem szállt köd. Felismertem Isadore meggyőző mágiájának émélyítően édes illatát; már gyermekkor óta használta, és mielőtt megtanulta volna irányí-

tani, gyakran véletlenül is a hatalma alá vonta az akaratomat. Szinte bárkit bármire képes lett volna rávenni, most azonban még csak nem is próbálkozott ezzel.

Aztán Katro odahajolt hozzám, az arca az enyémmé ért.

– Helló, Evalina. Hogy érzed magad?

A szavak nem Isadore szájából jöttek, de az ő hangján csengtek, mindegyik feszült és veszedelmes, mint egy nagy-macska gerince. Nekiestem a mögöttem álló udvaroncoknak. Megfordultam, és már ott volt az ajkamon a bocsánatkérés, ám az udvaronc csak üres tekintettel bámult rám.

A padló kicsúszott a lábam alól.

Mégis hogyan? Még sosem láttam ezt a trükköt, hogy Isadore szinte bábúként bánjon az emberekkel.

A nővérem mosolya lehervadt az arcáról, és ezzel együtt a varázslata is elillant. Ha Isadore nem állt volna mindig szálfegyenesen, akkor észre sem vettem volna, hogy meggörnyed a háta. Bár az irányítása alá vonta azt az udvaroncot, nagy árat fizetett érte.

– Lélegezz, Evalina – suttogta Isadore, ezúttal a saját szájával. A hangjából csak úgy csepegett a megjátszott aggodalom, és a szavai olyan lenézőn csengtek, mintha csak egy hisztériázó hatéveshez szólt volna. Az igazat megvallva, nem álltam messze attól, hogy jelenetet rendezek. Egyedül az tartott vissza attól, hogy olyan gyorsan kirohanjak a Trónteremből, ahogy csak a lábam bírja, hogy elképzeltem, mit szólna hozzá az Udvar.

– Isadore. Hogy érzed magad? – préseltem ki magamból.

– Ami azt illeti, egészen kiválóan. – Isadore a magasba emelte az állát, és csakis a szemét fordította felém, ahogy beszélt. – És te?

– Szintúgy. – A hazugság könnyedén pergett le az ajkáról. Le akartam törölni azt a vigyort a képéről; tudta, hogy utálok, mikor így néz rám, mikor hátra kellett hajtanom a

nyakamat, csak hogy a szemébe tudjak nézni. – Gyönyörű napunk van. Remélem, ennél már nem lesz melegebb!

– Gyönyörű – visszhangozta, ahogy lepillantott lakkozott körmére. – Azt terveztük, hogy kicsit később kinézünk a medencékhez, majd ha lehült a levegő.

– Remek. – Mintha megállt volna az idő. Eszem ágába sem lett volna velük menni a medencékhez, nehogy aztán ott Isadore megint azzal kínozzon, hogy más emberek szájába adja a szavait. Ám mégis vágytam rá, hogy legalább elhívjon magukkal.

Bolondság, hogy fáj a meghívás hiánya.

– Találkozunk este? – A tekintete meglágyult, a szeme kikerekedett, és pont olyan zöldnek tetszett, mint a homokbogár szárnyának alja. – Anyánk vacsorát ad a Vérhold tiszteletére.

A remény olyan hatással volt rám, mint valami drog. Szinte láttam lelki szemeim előtt, mi történne: mikor odalépek a trónhoz, anyám átölel. Azt mondja, a vacsorát az én tiszteletemre üljük majd. Az egész Udvar előtt kijelenti, hogy szeret engem. Újra összefoltozza darabjaira hullott családjunkat.

Csak hogy anyánk sosem tenne ilyet. Nem mondaná azt az Udvarnak, hogy szeret engem, mivel nem szeretett. És az is biztos, hogy nem foltozná össze a családjunkat, hiszen ő volt az, aki az első repedéseket okozta, ami miatt végül darabjainkra hullottunk.

Hirtelen karamella és mézbe mártott narancs ízét éreztem a nyelvemen. Túl édes volt ahhoz, hogy valódi legyen, és olyan sűrű, hogy képes lettem volna belefulladásni. Ez volt Isadore meggyőzés mágiaja, ahogy éppen megmérgezte a gondolataimat.

Tudtam, hogy egyetlen módja van annak, hogy ellenálljak Isadore mágijának, ha egyszer már a hatalma alá kerültem: fájdalom.

– Ne feledd, ismerem a trükkjeidet. – Felemeltem a kezem, ami nedves volt a tíz tökéletes, félhold alakú vágásból csöpögő vértől. – És a válaszom a kérdésedre nem. Más terveim vannak ma estére. Most pedig, ha megengeded...

Isadore mosolya szélesebbre húzódott, ahogy elpillantott mellettem.

– És mégis mik lennének azok a tervek, húgom?

Hogy megszabadulok a láncaimtól, és vad táncot lejtek a vértől csöpögő hold alatt.

Düh és kimerültség csatázott bennem, mígnem már nem éreztem semmit sem. A visszatértem óta eltelt hónapok alatt Isadore minden tőle telhetőt megtett, hogy megfélemlítsen engem az Udvarban. Ez általában sikerült is neki, de ma túl fáradt és túl feszült voltam az előző éjszaka után.

– Elég lesz, Isadore! – csattantam fel, és most az egyszer a hangomban felcsendülő dühöt hallva a nővérem megtorpant. – Én is épp úgy Rivális Örökös vagyok, mint te. Lehet, hogy azt tettetted, mintha kevesebb lennék nálad, de ez még nem változtat a tényeken, nővérem.

– Ugyan ki tett itt bármit is? – kérdezte. – A Mágiád gyenge és hasznavehetetlen. Az Udvar nem hűséges hozzád. Valóban *kevesebb* vagy. *Elementél.*

Próbáltam nem összecsuklani az emlékek súlya alatt, amit a szavai a felszínre hoztak. *Miattad mentem el* – akartam mondani, de helyette csak annyit suttogtam, hogy:

– Fejezd be!

– Ugyan miért tenném?

– Lehet, hogy a barátaid engedik, hogy rajtuk köszörüld a mágiádat, de mi a helyzet az Udvar többi tagjával? Ha megtudják, hogy arra használod a hatalmat, hogy megszerezd a hűségüket...

– Nem kell semmi trükkhöz folyamodnom, hogy hűségesek legyenek hozzám. Ez csak gyakorlás.

– Ha papa tudná, ha anya...

– Papa nincs itt, anyánkat pedig nem érdekli. Neki csakis a hatalom számít, márpedig abból nekem bőven kijutott. Valószínűleg téged is arra bízta, hogy használd a mágiádat, ha nem tartana attól, hogy valami örült balesetből kifolyólag véletlen mindenkivel végzel.

A levegő sziszegve szökött ki az ajkaim közül, a szavaival mintha csak gyomorszájon vágott volna. Egy emlék villant az elmémbe, de elfojtottam.

– Tudod, hogy képtelen vagyok használni a mágiámat. Oldalra döntötte a fejét.

– Pontosán ezért nem lett volna szabad visszajönnöd. Nem tartozol ide, és szerencsémre, soha nem is fogsz.

Mélyen a szemébe néztem, abban reménykedve, hogy majd látok benne egy szemernyi szégyent vagy akár örömet. Azonban egyáltalán nem ízlelgette ennek az aprócska kegyetlenségnek a zamatát – nem tudtam semmit sem kiolvasni a tekintetéből, csakis a csupasz igazságot. Ha valaha is felmerült volna bennem a kérdés, hogy kellett-e bármiféle árat fizetnie azért, hogy ilyeneket mondhasson nekem, most megkaptam a választom.

A legkeserűbb az egészben, hogy nekem is hasonló gondolatok lopóztak a fejembe minden áldott nap. Nem tartoztam ide. Nem is akartam ide tartozni. Ha megengedték volna, hogy távol maradjak a fővárostól, hogy a mágianapom említés nélkül tovaszálljon, akkor megtettem volna, csak hogy a törvény kristálytisztán fogalmazott.

A Királynő minden egyes lánygyermeke Rivális Örökösnek számít. Mint ahogy Raina az Első is végzett nővérével, úgy minden generációban egy Hercegnőnek fel kell áldoznia vértestvérét, hogy így mutassa ki erejét. A győztes lesz az Igaz Örökös, akit aztán a következő esztendőben megkoronáznak.

Ez volt a születési előjogunk: hogy gyilkoljunk és Királynő váljon belőlünk, vagy meghaljunk.

Minden egyes nappal egyre egyértelműbbé vált, hogy melyikünk fogja leélni az életét az Elefántcsont Trónon üldögélve.

El akartam rohanni, érezni, ahogy a talpam a hideg márványpadlónak csapódik, hogy egyesével kirántsam a csatokat, amik megzabolázták a hajamat, és letépjem a csillogó karpereceket a csuklómról. De ehelyett csak megindultam előre, Falun rikító haját kutatva a teremben. Nem tudtam megállni, hogy ne pillantsak anyámra. Sikerült felkeltenem az érdeklődését. Kutató tekintete végigkövetett a termen keresztül, miközben arcán érzelmentes grimasz jelent meg. Ajka alig látható mosolyra húzódott. Ellenszenve hideg és oly ismerős, hullámként csapott le rám.

A pokolba Isával. A pokolba ezzel a hellyel.

Ha valóban erre lettem volna rendeltetve – hogy Hercegnő, és egy nap majd Királynő legyek –, akkor lett volna elég erőm ahhoz, hogy maradjak. Akkor minden fájdalmamat lenyeltem volna, és mentem volna tovább anyám felé.

De nem így tettem.

Mára egy beszélgetés Isadore-ral több is volt a kelleténél.

Összerezentem, mikor Falun a derekamra tette a kezét, majd hagytam, hogy kivezessen a teremből. A kikiáltó, aki az ajkát rosszállón összeszorította, még csak a szemembe se volt hajlandó nézni.

Egyetlen könnycseppet sem ejtettem, amíg az ajtó be nem zárult mögöttünk. Órákkal később, már száraz szemmel, egyedül a szobámban, mentőövként kapaszkodtam ebbe az aprócska győzelembe.